

увеличаватъ нѣколко пѣти. Тогава вече могатъ да наблюдаватъ лунния дискъ като отъ разстояние 450 км. При такова приближаване на луната, всѣка могила, долина и други неравности върху нейната повърхнина се добре забелязватъ.

Като имаме точнитѣ фотографии на луната, можемъ да направимъ една мислена разходка по нея. При тая разходка ще видимъ на лунната повърхнина много планини, които ученитѣ сж нарекли съ имената на известни астрономи или съ имената на планинитѣ на земята.

Най-високата планина на луната е *Лайбницъ* — единъ връхъ, който е високъ 8,200 м. — толкова, колкото сж високи Хималаитѣ на земята. На луната има около 30,000 вулканически кратери, които сж много по-големъ, отколкото тия на земята. Има кратери съ стотици км. въ диаметръ. Други пъкъ сж много дълбоки. Има единъ кратеръ близу до граничната линия, нареченъ *Курциусъ*, който е дълбокъ 6,800 м.* Другъ кратеръ, нареченъ *Коперникъ*, е дълбокъ 3.560 м. На дъното му има нѣколко възвишения, отъ които централното има диаметръ 90 км.

Въ днешно време никой отъ тия вулкани не изригва, всички сж изгаснали, защото луната е напълно изстинала. Всички кратери сж се образували тъй, както сж се образували кратеритѣ на земята. Когато почнала да изстива нажежената маса по повърхността на луната и се образувала тънка втвърдена кора, къмъ центъра ѝ се събирали газове, които се стремѣли да излѣзатъ навънъ. Тѣ налѣгали върху кората, която се е надигала като връшникъ, докато газоветѣ успѣвали да я разкъсатъ и се освободятъ.

*) Астрономитѣ измѣрватъ дължината на сѣнкитѣ и, като знаятъ, подъ какъвъ ъгълъ падатъ слънчевитѣ лъчи къмъ лунната повърхнина (лунния дискъ), могатъ да изчислятъ точната височина на мѣстото, което хвърля сѣнката.